

POLITIK

OCH POLITIKER I U. S. A.

EN ÖVERSIKT INFÖR HÖSTENS PRESIDENTVAL

*Av professor ERIC CYRIL BELLQUIST, Berkeley*¹

SKALL man skildra det aktuella politiska läget i Nordamerikas Förenta Stater, är det nog huvudsakligast två problem som dominera: presidentvalet i höst och den utrikespolitiska kurs, som vår regering ämnar välja i den nuvarande kaotiska situationen. Av dessa problem skall jag företrädesvis ingå på det förra, medan det senare endast skall vidröras i den mån det har sammanhang därmed.

Som de flesta av mina läsare erinra sig har det demokratiska partiet varit vid makten alltsedan 1933 efter att ha triumferat med Franklin D. Roosevelts namn vid det stora jordskredet i november 1932. Vid 1934 års mellanval till kongressen ökade partiet sin styrka, tvärt emot vad som eljest nästan alltid brukar vara fallet för ett regeringsparti. År 1936 återvaldes Franklin D. Roosevelt, och hans parti intog den starkaste position, som något parti åtnjutit sedan inbördeskriget. Vid 1938 års mellanval förlorade demokraterna visserligen några platser i kongressens båda hus och gingo tillbaka i åtskilliga stater. Men trots detta inneha de fortfarande en stark majoritet i kongressen och äga imponerande majoriteter uti en stor del av landet.

Jag kan inte här närmare ingå på den nuvarande regimens arbetsresultat. Dess program fastslogs på ett träffande sätt av Roosevelt vid hans tillträde 1933: »Landet behöver och — om jag ej misskänner dess naturell — landet fordrar djärvt, uthålligt experimenterande. Det är 'common sense' att välja en metod och pröva den; om den slår fel, så tillstå det öppet och försök någonting annat. Men framför allt försök någonting. De miljoner, som lida nöd, skola icke förbli stillatigande, så länge medel att tillfredsställa deras behov finnas inom nära räckhåll. Vi behöva entusiasm, fantasi och förmåga

¹ Författaren tillhör den statsvetenskapliga fakulteten vid Californiens universitet i Berkeley. Han har tidigare som American-Scandinavian Foundations stipendiat bedrivit studier i Sverige, där han åter vistas med understöd från Social Science Research Council i New York. Professor Bellquist, vilkens båda föräldrar voro födda i Sverige men utvandrade, behärskar utmärkt väl svenska språket men har föredragit att utarbeta sitt manuskript på engelska samt därefter godkänt den inom redaktionen gjorda översättningen.

att modigt se saker och ting i ögonen, även om de äro obehagliga. Vi behöva, såvitt nödvändigt genom drastiska metoder, rätta till de fel i vårt ekonomiska system, av vilka vi nu lida. Vi behöva den unges mod.» Detta var presidentens eget utkast till New Deal. För egen del har jag aldrig funnit det bästa vara att försöka någonting, även om det vore felaktigt, men jag medger att president Roosevelt 1933 riktigt tolkade nationens känsla. Woodrow Wilson fastslog många år tidigare, och medan han ännu var universitetsprofessor, att den amerikanske presidenten, »om han rätt tolkar den nationella tanken och djärvt hävdar den, är oemotståndlig; och nationen skall aldrig känna ett sådant välbehag som när dess president visar sig vara av en sådan insikt och kaliber. Folket älskar instinktivt en samfällid aktion men kräver en enda ledare.» Enligt min uppfattning äro såväl Roosevelts förkärlek för experiment och handling som Wilsons utläggning av presidentens ställning ägnade att förklara mycket av vår historia efter 1933.

Grundidén i Roosevelts regim, eller dess ledande tankar sådana de i tal och skrift formats av regeringschefen och regeringsledamöter, har inneburit ett hävdande av statens plikt gentemot den enskilde och näringslivet samt ett samordnande av nationens ansträngningar för det helas och gemensammas bästa. Vi ha bevittnat ett gigantiskt arbete att hjälpa hela folket. Vi ha sett ett uppgivande av den *laissez-faire*-politik, vilken byggts på pionjärernas restriktiva uppfattning av folkets förhållande till regeringen och regeringens förhållande till folket. Styrelsesättets »humaniserande», d. v. s. statens personliga förpliktelse mot folket, har inpräntats vid nästan varje opinionsyttring som den nuvarande regimens strävan och som dess politiska och sociala filosofi. Man har eftersträvat att insätta industri och handel i samhällets tjänst och omskapa dem till »public service», och man har sökt ernå ett sådant samarbete inom näringarna att samhället måtte profitera därav. Regeringen har försökt att genomföra vad den anser vara ett mera planmässigt samhälle, ett samhälle där människan är förmer än tingen och återfått den frihet hon förtjänar. Regeringen har fortsatt att tro, att den kan skapa och bör skapa en större säkerhet, ett högre välstånd och en bättre fördelning av nationalinkomsten.

Detta har varit målet. Otvivelaktigt har regeringen lyckats med mycket. Den har bringat många oseder ur världen. Den har återupplivat några av våra förtorkade ekonomiska kraftkällor och den har inskrivit i nationens medvetande principen om ett ekonomiskt beroende inbördes. Även sedan Franklin D. Roosevelt avgått skall det leva kvar en i flera hänseenden förändrad filosofi för ekonomisk företaganda, liksom förbättrade metoder för och en vidsträcktare omfattning av det sociala välfärdsarbetet. Vidare ha många av New-Dealåtgärderna, även när de misslyckats, i så måtto haft ett stort pedagogiskt värde, att de visat vad som icke är möjligt. Den kanske största betydelsen har legat däri, att hela Förenta Staterna bibragts ett starkare medvetande om att äga en hela nationens regering. Re-

gimen har bokstavligen talat fört Washington till varje medborgares tröskel och gjort den nationella regeringen till ett mer levande begrepp för vårt folk än någonsin tidigare. Härför äro alla de, som studera regeringsystem, tacksamma. Samtliga dessa olika positiva resultat äro uppenbara och obestridda.

Emellertid ha allt flera personer börjat undra, om det ändock icke är svårt att förlika de angivna vinsterna med alla utgifter härför, d. v. s. om reformpolitiken icke kostat mer än den smakat. Vid depressionens början var statsskulden 16 miljarder dollars. För närvarande är den över 40 miljarder, och det är nu det tionde budgetåret, som vi dras med ett oerhört deficit. Spendersamheten tycks ha varit lika orubblig i regeringskretsar som i kongressen. Ifall våra problem verkliga hade lösts, skulle kanske inte mycket ha varit att säga därom. Men efter sju års Rooseveltstyre äro investeringar slumrande, företag stå ännu infrusna, jordbruksfrågan har icke förts närmare sin lösning och arbetslösheten är fortfarande enorm. En ännu allvarligare anmärkning är, skulle jag tro, den fara för nationens enighet, som uppstått till följd av presidentens upprepade uttalanden att hjälpåtgärder endast kunna komma en grupp till godo på andra gruppers bekostnad. En verklig framstegspolitik kan dock endast grundas på samverkan, icke åstadkommas genom konflikter. Det förefaller, som om det hade skapats ett ständigt stegrad antal av partiella framsteg men icke ett sådant stabilt näringsliv, vilket förmår göra något mera än att uttunna och utsplittra det välstånd som redan existerar. Det allvarligaste är dessutom att en stor del av regeringens sociala propaganda, avsiktligt eller oavsiktligt, avtrubbat folkets förtroende för män och institutioner. Sedan 1933 har nästan varje viktig del av vårt näringsliv blivit föremål för samlade attacker. Ett slags officiell feber, som tagit sig uttryck i ett hårdhärtat angiveri och måttlösa smädelse, har i tid och otid uppblossat samt fått stor spridning. Mycket av denna kritik har varit berättigat, men mycket har varit ren demagogi och endast uppväckt klasshat och misstroende. Trots att det finns en allmän belåtenhet med Franklin D. Roosevelt, är det ett faktum att det finns föga förtroende för vad han gör eller tänker göra. Ett sådant förtroende är dock nödvändigt för varje säkrare återvändande till ekonomisk hälsa.

Dessa spörsmål ha stötts och blötts av varje amerikanare under någon tid, ehuru mera i tysthet och utan någon skarpere tillspetsad form. Man kom till en viss klarhet under 1937 års kongressession, när Roosevelt led ett kännbart nederlag i fråga om förslaget att ändra Högsta domstolens sammansättning och ställning. År 1938 blev presidenten återigen allvarligt besegrad, nämligen när det var fråga om att reorganisera förvaltningen, trots att varje person, som överhuvud ägnat frågan något studium, måste tillstå att omorganisationen var en nödvändighet. Dessa båda nederlag, allvarligare än någon president hade lidit sedan Wilson återvände från Paris med Versailles-traktaten, voro desto anmärkningsvärdare som oppositionspartiet

blott disponerade 90 av de 435 mandaten i representanternas hus och mindre än 20 av senatens 96 mandat. Nederlagen voro m. a. o. att tillskriva misstroagna och missnöjda medlemmar av Roosevelts eget parti. Under den kongressession, som avslöts tidigt i augusti förra året, ägde republikanerna 169 mandat i representanternas hus och 23 i senaten — alltså en föga stor minoritet. Likväl led Roosevelt svårare nederlag i kongressen än en amerikansk exekutiv troligen kommer att lida. Även om den lagstiftande makten i vissa frågor visade sig underdånig, var 1939 års kongress på det hela taget den mest rebelliska av alla de två sista decenniernas. Av åtta större regeringsförslag avslogos fyra; fyra accepterades men två av dem blevo kringgärdade med sådana villkor, att de väsentligt avveko från vad presidenten önskade.

Här i Sverige, där partilinjerna äro strängare och parlamentarismen förhärskar, är det sannolikt svårt att förstå, hur en regering med stor majoritet kan lida sådana nederlag. Det bör sägas, att republikanerna voro bättre organiserade än någonsin sedan 1932, men detta är ej hela förklaringen. Den verkliga orsaken ligger i den vidöppna splittringen av det demokratiska partiet, en splittring som varit märkbar under någon tid men främst kunnat tillskrivas de fördomsfria metoder, som presidenten använt. Få män i Vita Huset ha så njutit av maktens utövande som Franklin D. Roosevelt. Redan under valkampanjen 1936 yttrade han till en av sina nära rådgivare: »Det är endast en stridspunkt i denna kampanj. Det är jag, och man måste vara antingen för mig eller mot mig.» Nu är det ett faktum att i kritiska tider det amerikanska folket, liksom nästan varje annat lands invånare önska att i spetsen ha en ledare. Så var det 1932 och 1933. Det är emellertid lika sant att vi, så fort vi anse oss ha gjort framsteg eller vår Moses visat oss vägen ut ur öknen, också äro färdiga att kasta ut honom för att än en gång — som det så träffande heter i slagordet från 1920 års valrörelse — »return to normalcy». Detta är måhända inte den effektivaste reaktionen eller det effektivaste styrelsesättet, men det är den mänskligaste och enligt min mening även den hälsosamma reaktionen. Den känslan, att Roosevelt började betrakta sig själv som nästan oersättlig, utbredde sig bland betydande grupper inom hans eget parti och kom dessa att vägra följa honom i hans ledarskap.

En annan faktor av vikt för det demokratiska partiets splittrande är uppfattningen i vida kretsar, särskilt i Sydstaterna, att Roosevelt lett partiet långt bort från dess ursprungliga principer, och att han i själva verket förvandlat det till ett New-Dealparti, vilket är något helt annat än det traditionella demokratiska partiet. Meningsskiljaktigheterna inom partiet avse givetvis motsättningen mellan konservativa och radikala element. För ögonblicket finns sannolikt lika mycket konservatism inom det demokratiska partiet som man kan finna i det nuvarande republikanska ledaregalleriet. Med fog skulle jag kunna klassificera vicepresident Garner och hans demokratiska kolleger från Texas och andra sydstater som konservativare än Her-

bert Hoover, för att inte tala om sådana män som LaFollette, Norris, La Guardia och andra ledare, vilka under större delen av sin karriär burit republikansk etikett. Så länge New Deal var populär överallt och det skulle ha varit politiskt självmord att med hänsyn till presidentens popularitet motsätta sig den, så länge klamrade sig dessa gammaldags demokrater från Södern fast vid triumfvagnen och hurade lika högt som andra, t. o. m. högre än de flesta; just de hade ju »transporterat» stora delar av Roosevelts lagstiftning genom kongressen, icke minst därför att de flesta utskottsordföranden voro män av denna typ, tillsatta enligt strikt tillämpning av anciennitetsprincipen, vilken gynnar Sydstaterna med deras stabila demokratiska representation. När striden kring högsta domstolen emellertid visat att Roosevelt var lika sårbar som varje annan dödlig varelse, började de krypa ut ur fällan. De hade aldrig varit vänner av presidentens politik och voro nu helt redo att offentligt opponera emot honom. Sålunda röstade under senatens sista session 38 medlemmar av hans eget parti regelbundet för presidenten, medan 14 lika regelbundet röstade emot honom. Vågmästare voro 21 senatorer, huvudsakligast från majoritetspartiet, vilka ömsom röstade för och ömsom emot regimen.

Så tedde sig den politiska situationen, då jag avseglade från New York den 19 augusti. Presidentens popularitet var i fallande, rännan i hans parti vidgades alltmer och chanserna till republikansk seger vid 1940 års presidentval tycktes tämligen stora. Det bör emellertid nämnas att republikanerna under inga omständigheter samtidigt skulle kunna ta senaten i besittning. Senatorernas mandat räcka nämligen sex år, och endast en tredjedel väljes vartannat år; även om oppositionen i november skulle erövra alla mandat — något som vore politiskt omöjligt — skulle demokraterna därför fortfarande äga makten i överhuset till 1942 och sannolikt ännu längre. Presidenturen och representanternas hus är en annan historia. Enligt odds voro utsikterna för republikanerna att vinna framgång vid valet till denna kammare större än 50 procent. Denna min uppfattning bestyrktes icke blott vid skilda »public opinion polls», d. v. s. de bekanta opinionsundersökningarna, utan även av personer i partiernas högkvarter i Washington, vilka jag intervjuade kort före min avresa till Sverige.

Under de månader, jag vistats i Stockholm, har situationen väsentligt ändrats. En av de åtgärder, som kongressen motsatte sig under den sista ordinarie sessionen i fjol, var presidentens förslag angående neutralitetslagen. Då Roosevelt led sitt nederlag, varnade han för krig inom den närmaste framtiden, varvid det skulle bli uppenbart att hans synpunkter snarare än den motspänstiga kongressens vore de riktiga. Till olycka för världen men till lycka för presidenten inställde sig den sedvanliga Rooseveltska turen, och i september var han i tillfälle att säga: »Var det inte det jag sa?» Vid den urtima session, som började i september, godkändes i huvudsak regeringens neutralitetslag, och för presidentens prestige innebar detta en utomordentlig comeback. Rapporten från »public opinion polls» anordnade i no-

vember ge vid handen, att något mer än hälften av de röstande nu stå bakom presidenten och att 47 % av hela landet samt icke mindre än 83 % av hans eget parti förordade en tredje period för honom. I vissa kretsar är man böjd för att rycka på axlarna åt de nämnda »polls». Jag har gjort en del studier rörande dessa opinionsundersökningar i samband med en föreläsningsserie över folkopinion och propaganda, som jag höll vid Californiauniversitetet förra våren, och jag är benägen att ta dem på allvar. Deras värde beror naturligtvis på ämnets art och tidpunkten för provvalet. I regel förefalla de vara riktiga så när som på 2 à 3 procent, till skillnad från vissa tidningars och framför allt *Literary Digest's* »polls», som för några år sedan fingo ett dåligt anseende. Den omständigheten att 83 % av demokraterna voro för en tredje period i november behöver visserligen icke innebära, att en tillnärmelsevis lika hög procent skall känna på samma sätt, när nomineringskonventet sammanträder nu i juni eller juli. Men jag anser inte att den allmänna opinionen i Amerika svänger så snabbt som en del folk tycks tro, utan snarare att en omröstning, som företages nu när intet står på spel, ej har något egentligt värde som vägledning vid ett senare datum, då andra kandidater än Roosevelt äro på jakt efter folkets gunst och då han själv offentligen tagit ställning till kandidatfrågan.

Att regeringens förslag till neutralitetslag gick igenom tämligen lätt kan inte helt och hållet tolkas som en seger för Roosevelt. Inte heller betyder det, att den ovannämnda sprickan inom det demokratiska partiet tätats. För tillfället var inrikespolitiken icke i någon högre grad sammanvävd med beslutet i neutralitetsfrågan. Medan republikanerna vid avgörandet i större utsträckning än demokraterna röstade mot presidenten, stödde ledande republikaner upphävandet av embargot på samma sätt som ledande demokrater opponerade sig mot presidenten. Bestämmande för utgången voro de röster från konservativa demokrater, som tidigare motsatt sig regeringschefen och i fortsättningen även torde fortfara därmed då det gäller inrikesfrågor. Å andra sidan har presidentens ställning otvivelaktigt i betydande grad stärkts genom krigsutbrottet och utgången av neutralitetsdebatten. Om vi i motsats till Moskva hålla före att krig nu pågår mellan Sovjetunionen och Finland, måste presidenten enligt neutralitetslagen förutsättas komma att tillämpa cash-and-carry-principen gentemot bägge de krigförande. Roosevelt hade aldrig önskat att cash-and-carry-principens räddningsplanka skulle intas i lagen, ty han har alltid förfäktat rätten att brännmärka en angripare och hjälpa en stat, som utsättes för angrepp. Ingen i Amerika utanför kommunistpartiet, som är lika impopulärt där som Stalins supportere äro i Sverige, önskar att lagen skall tillämpas mot Finland. Men likväl är lagen sådan som den är och Roosevelt har icke velat ha den i detta skick. Följaktligen blir han ännu en gång i tillfälle att säga: »Var det inte det jag sa'!»

Det skulle vara dåraktigt att nu inlåta sig på något slags spådom

"THE SPHINX SPEAKS, BUT SAYS—"

Skall Roosevelt säga ja eller nej till en tredje period?
Teckning av Lewis i The Milwaukee Journal.

om utvecklingen på den politiska arenan hemma under de få månaderna före valen i november. Utvecklingen torde väsentligen bli beroende av två faktorer, beträffande vilka vi nu ej kunna ha något säkert omdöme: det internationella läget och spørsmålet huruvida konjunkturkurvan skall gå uppåt i sommar och i höst. Men kanske några reflexioner om de antagliga kandidaterna kunna erbjuda en del intresse, fastän ämnet redan varit föremål för någon diskussion i svensk press.

Roosevelt själv har ännu inte uttalat sig i frågan om en tredje period, ehuru försök ha gjorts att utläsa både ja och nej ur vad han yttrat. Hittills har under vår 150-åriga självständighets historia icke någon president tjänstgjort längre än två perioder. Och endast en av de presidenter, som fungerat två fulla perioder, har påtänkts för en tredje, nämligen Grant, inbördeskrigets segrande general, men han nominerades icke av sitt parti, trots att han före 1880 års partikonvent tillät att hans namn nämndes; han mottog dock nära hälften av rösterna på konventet. Theodore Roosevelt arbetade ivrigt för ett tredje »inträdeskort» till Vita huset, och han erhöll vid presidentvalet 1912 flera röster än den officielle republikanske kandidaten Taft men blev slagen av Woodrow Wilson; den förste Roosevelt hade emellertid inte tjänstgjort två hela perioder, ty i egenskap av vice-president hade han upplyfts på presidentstolen först sedan presidenten McKinley mördats. Konstitutionellt finnas inga hinder för

vår regeringschef att uppehålla ämbetet så länge han kan förmå folket att omvälja honom. Emellertid är presidentämbetet nu för tiden så krävande, att man svårligen kan föreställa sig att någon önskar bibehålla det mer än åtta år. Vad Franklin D. Roosevelt beträffar kan man knappast fatta, varför han skulle eftersträva ytterligare en period, så vitt han inte tror att det internationella läget skulle möjliggöra för honom att som utrikespolitiker »utskära en nisch åt sig i historien». Visserligen är presidentens personliga popularitet alltjämt nästan oförminskad, men händelserna sedan 1936 ha ådagalagt att den ej skapar större verklig politisk glans än ringarna kring Saturnus. Politiskt sett förblir Roosevelt en person som är gränslöst en vogue — precis som en filmhjärte. Men som vår mest spetsige tidningsutgivare och journalist, William Allen White, skrev förra sommaren, skulle Clark Gable eller John Barrymore ha skött sig ungefär lika bra i Vita huset som Franklin D. Roosevelt sedan han 1937 svor eden för sin andra period. Under denna har han med undantag för neutralitetslagen i november 1939 icke haft någon större framgång i kongressen. Han har haft en så svag politisk ställning, att han icke varit i stånd att förena republikanska progressister och demokratiska radikaler utan endast lyckats sammandriva de båda partiernas konservativa element. Fastän krigsutbrottet troligtvis förändrat läget något, kvarstår likväl som ett faktum, att Roosevelt icke längre är det demokratiska partiets ledare. Han är endast ledare för en fraktion inom ett delat parti, där radikalerna å ena sidan utgöra en majoritet stadd i tillbakagång och där de konservativa å andra sidan utgöra en minoritet stadd i tillväxt. Under sådana omständigheter är det svårt att tro, att presidenten kan åstunda ännu en period. Han är tillräckligt intelligent för att förstå att en period i Vita huset åren 1941—1945 med en bittert besviken konservativ »Old South» och med de ekonomiskt lagda Tammanies i Nordens storstäder, vilka skulle vägra göra andra affärer med honom än sådana som höra hemma i patronagets sumpmarker, snart skulle göra honom till en rörande figur i den amerikanska historien. Han skulle då skildras av framtida generationer som en man, vilken bröt tvåperiodstraditionen blott för den tomma äran av att få sitta i Vita huset och därifrån göra värdelösa gester mot Capitoleum.

Skulle emellertid presidenten trots denna mörka prognos eftersträva ytterligare en period, tvivlar jag icke på hans utsikter att nomineras av partiet. Jag tror så, därför att demokraterna för första gången sedan 1832 skola följa samma regel som republikanerna och nominera sin kandidat genom enkel majoritet på partikonventet. Republikanerna ha alltid tillämpat regeln om enkel majoritet, men under mer än ett århundrade har det andra ledande partiet upprätthållit kravet på tvåtredjedels majoritet, ett förfaringssätt som ursprungligen tillkommit för att säkerställa »en större allmänare samstämmighet till förmån för en viss person». På sitt sista partikonvent ändrade emellertid demokraterna regeln, efter att ha diskuterat frågan på nästan varje partikongress, som nu levande

personer kunna minnas. Det är av ej ringa intresse att observera att just den man, som 1936 gick i spetsen för att avskaffa regeln om tvåtredjedels majoritet och som då å Roosevelts vägnar organiserade de unga demokraterna, nu är en av dem, som inom partiet ivrigast opponerar sig mot presidenten, nämligen senator Bennett Clark från Missouri. Senator Clarks fader, som var vår siste store talman i representanternas hus så länge talmännen ännu ägde sin stora makt där, förlorade både nomineringen och presidenturen 1912 till följd av tvåtredjedelsklausulen, och det var endast i sin ordning att sonen på det sista konventet kunde genomdriva dess avskaffande. Tvevelsutän skulle han dock nu liksom många andra konservativa demokrater föredra den gamla regeln, ty denna skulle göra det mycket lättare att hindra presidentens förnyade återval.

Om den gamla tvåtredjedelsregelns avskaffande alltså torde göra det mycket lättare för presidenten att åter nomineras, har emellertid den sista kongressen lagt ett svårt hinder i hans väg, nämligen den i juli antagna s. k. Hatch-billen. Senator Hatch från New Mexico, en av de skickligaste lagstiftarna i Washington, hade upprörts över den politiska prostitutionen inom unionsförvaltningens maskineri. Förvaltningen har sålunda ibland utnyttjats för rent politiska ändamål, t. ex. genom att pengar till partiet avkrävts hjälpmottagare eller hjälpta arbetslösa. Senatorn hade icke förmått uppbringa stort stöd för sina förslag att göra ett slut på den fördärvliga trafiken förrän under den senaste kongresssessionen, då plötsligt en kombination av konservativa demokrater och hela det republikanska partiet genomförde en i och för sig mycket tånjbar lagstiftning »till förebyggande av fördärvbringande politisk verksamhet». Trots att lagförslaget ivrigt motarbetades av regimen, vågade presidenten icke inlägga sitt veto och lagen har nu trätt i kraft. Den förbjuder tvång, hot eller inblandning i val av unionstjänstemän, löften om lön eller tjänster såsom erkänsla för politiskt arbete, framställandet av penningkrav gentemot hjälptagare eller hjälpta arbetslösa, publicerandet av förteckningar över personer, som mottagit hjälp, o. s. v. Ett kapitel i lagen förbjuder politisk verksamhet eller politiskt ingripande från vissa ämbetsmän, underställda regeringen. I själva verket utsträcker denna lag till tusentals unionstjänstemän, för vilka de bekanta civil-service-lagarna dessförinnan icke gällt, det förbud mot aktiv politisk verksamhet, som är stadgat för civil-service-ämbetsmännen.

Allt detta är till tankegången utmärkt och torde bli i praktiken betydelsefullt, ja, reformen borde för länge sedan ha kommit till stånd. Att en lagstiftning nu föreligger bör emellertid i hög grad tillskrivas omständigheter helt skilda från den plötsligt påkomna starka moraliska ambitionen hos flertalet av de kongressmän, som samverkade för att genomdriva den. Våra stora partiers konvent pläga genom en i sämre mening oförgätlig tradition till icke ringa grad vara församlingar för fungerande eller förutvarande ämbets- och tjänstemän, som fylla partiorganisationernas djupa led. Postmästare, federala »marshals», skatteuppbördsmän, distriktsåklagare och andra sam-

las vart fjärde år för att utse den man, vars val till president skall tillförsäkra dem fortsatta anställningar eller, om deras parti står utanför makten, återuppföra dem på den statliga avlöningslistan. Av medlemmarna på ett partikonvent består mellan en tredjedel och hälften vanligen av män och kvinnor, som på något sätt återfinnas i det allmännas avlöningslängder. Det är i detta hänseende ingen skillnad mellan republikaner och demokrater, mellan New-Dealare och gammaldags konservativa. Ett av skälen, varför Roosevelts närmaste anhängare varit så säkra på att presidenten skulle kunna nomineras för en tredje period, var deras tro att nästa demokratiska konvent skulle bli alla andra likt. Presidenten är fortfarande otvivelaktigt partiets mest tilldragande offentliga personlighet. Till stor missräkning för alla »job-holders» har emellertid Hatch-billen nu kommit, vilken förbjuder dem att röra ett finger vid nomineringen och valet. Detta och inte bara ett djupt intresse för »clean government» låg bakom avsikterna hos flertalet av dem, som genomförde ifrågavarande lagstiftning. Från tillförlitligt håll har det berättats, att vicepresident Garner, ledaren för de konservativa demokrater som motsätta sig presidentens återval, mer än andra bakom kulisserna inspirerade denna attack mot presidenten.

Vare härmed hur som helst: en sådan dubbelsidig fälla för regeringschefen har knappast tidigare utlagts i amerikansk politik. Om han inlagt sitt veto mot billen, skulle detta ha tolkats som ett erkännande av det förtröstansfulla beroende, vari han stod till den stora skaran av tjänstemän. Om han däremot underskrev lagen, skulle hans chanser att kontrollera 1940 års konvent allvarligt minskas. Roosevelt vågade emellertid inte beträda den förra vägen. Trots det nya hindret är jag dock benägen att tro, att presidenten kan nomineras, om han så vill. Hur effektiv en reformlagstiftning av denna typ än må synas på papperet, kan den kringgås, ifall viljan därtill finnes. Om en regeringsboss icke kan skicka en politisk postmästare till konventet, torde han kunna sända någon, som gör vad postmästaren intalar denne att göra. Ty de små vägglössen ha alltid stora vägglöss, som hoppa på dem och bita dem, och de stora vägglössen ha ännu större vägglöss o. s. v. i det oändliga — för att citera ett amerikanskt ordstäv. Det skall i vart fall vara hälsosamt att få se konventdelegationer sammansatta av medborgare, som icke äro direkt avlönade från Washington eller eftersträva tjänster därifrån. Men många av New Deals politiska experter äro icke övertygade om att resultatet av ett sådant konvent skall mycket skilja sig från ett konvent, vars beslut dikterades av delegater från av Washington beroende stater.

Om presidenten i alla fall kandiderar och då sannolikt nomineras, komma utsikterna för hans återval att som tidigare sagts hänga på den utrikespolitiska och den ekonomiska utvecklingen. Faller Roosevelt däremot igenom vid nomineringen, få demokraterna en svår stund, när de skola utse sin presidentkandidat. Situationen är för partiet ungefär densamma nu som för tjugo år sedan. Då domine-

rade Woodrow Wilson över det demokratiska partiet i så hög grad, att han var huvudet högre än alla andra, och ingen fanns då till hands att inta hans plats. Nu är det mera gott om presidentämnen inom partiet än då, men detta gör det inte lättare att utpeka namnen.

Vicepresident *Garner* har länge varit ledaren för de konservativa elementen i opposition till Roosevelt, och sedan nästan ett år tillbaka har en väl finansierad kampanj till hans förmån varit planerad. Garner, storgodsägare i Texas och nu sjuttio år gammal, blev för trettio två år sedan medlem av representanthuset och han var dess talman, när han första gången blev unionens vicepresident 1933. Det är tvivelaktigt, om det finns någon i hela landet med skarpare politiskt omdöme och större erfarenhet om sätten att vinna kongressmän. Att nominera Garner skulle emellertid vara liktydigt med att stöta bort New-Dealdemokraterna, och det skulle även betyda, att partiet ginge till 1940 års kampanj utan stöd av dess nuvarande huvud Franklin D. Roosevelt. En vägledning för hur de radikala betrakta Garner kan

man erhålla ur ett tal, som hölls den 27 juli 1939 av John L. Lewis, ledaren för C. I. O. — en av våra två rivaliserande arbetarorganisationer — och i vilket han betecknade vicepresidenten »som en hetsare mot arbetarna, en pokerspelande och whiskydrickande, 'evil old man'». Även om detta smädande snarare förbättrade än försämrade Garners chanser, ger det dock en antydning om det motstånd, som hans kandidatur skulle utlösa i tämligen vidsträckt kretsar.

Roosevelt personligen skulle föredra sådana kandidater som ledamöterna av högsta domstolen *Douglas* och *Murphy*, justitieministern¹ *Robert Jackson*, handelsminister *Harry Hopkins* och ambassadören i London *Joseph Kennedy*.

Murphy och Kennedy äro bägge utmärkta män och helt kvalificerade

¹ Jackson är Attorney general, vilket ej helt men närmast motsvarar justitieminister.

Vicepresidenten Garner från Texas.

Paul McNutt.

som presidentkandidater. De äro emellertid katoliker, och med hänsyn till den olycksaliga religionsfejden, som utbröt när Al Smith uppställdes 1928, är det föga troligt att man så snart vågar nominera en katolik på nytt. Harry Hopkins står troligen presidenten lika nära som någon annan man i Washington, men han kan omöjligen tänkas bli nominerad, sedan han en lång tid varit en av regeringens mest impopulära medlemmar. Robert Jackson är en dugande advokat, som dock sannolikt skulle passa bättre för högsta domstolen än för presidentämbetet. Han brister i politisk

erfarenhet och ansågs i sin hemstad New York för ett år sedan icke stark nog att nomineras som guvernörskandidat, när det blev känt att demokraterna behövde uppbjuda hela sin styrka för att besegra Thomas Dewey. Återstår Douglas, en ung och duktig karl, som sannolikt skulle bli en bra kandidat och en bra president, ehuru även han saknar politisk erfarenhet och hans nominerande skulle framkalla kritik med hänsyn till att högsta domstolen då indroges i politiken.

Acceptabla för Roosevelt äro troligen också nuvarande socialförsäkringsstyrelsens chef *Paul McNutt* och »generalpostdirektören» *James Farley*. Den senare skulle ha ett starkt stöd i den mäktiga demokratiska partimaskinen, för vars uppbyggande han nedlagt så mycket arbete men vars utnyttjande Hatch-billen delvis torde ha uppbromsat. Farley skulle dock bli en mycket sårbar kandidat till följd av det spoilsystem, som hans »maskin» alstrat. Med hänsyn till det starka stöd, som civil-servicereformerna åtnjuta både i den allmänna opinionen och i politiska kretsar, skulle det nästan vara ett politiskt självmord för partiet att nominera en man som utvidgat spoilsystemet mer än någon annan alltsedan de första ansatserna till en civil-service-reform gjordes år 1883. Paul McNutt, tidigare guvernör i Indiana och generalguvernör på Filippinerna samt en gång i tiden dekanus för Indianauniversitetets juridiska fakultet, är den tjuguste mannen i nutida amerikansk politik och skulle säkert bli en mycket populär kandidat bland kvinnorna. Han skulle även bli en stark kandidat i andra kretsar, särskilt bland krigsveteranerna, ty han har varit överste i den amerikanska legionen, en allt betydelsefullare faktor i amerikansk politik. McNutt har bakom sig en starkare organisation än någon annan person inom något parti, som åstundar att bli nominerad, och är såtillvida näst presidenten den slagkraftigaste spekulanten bland demokraterna. Om han vunne sitt mål att bli nominerad, skulle han bli en »dynamisk» kandidat, och om

han skulle väljas, är det åtminstone antagligt att han skulle visa sig lika duglig såsom president som han visade sig som delstatsguvernör.

Utom dessa kandidater bör även utrikesministern *Cordell Hull* nämnas. Hulls enda handikap är hans ålder och ett mycket dåligt tandgarnityr, som hindrar honom från att vara en god radiotalare och ger honom en dålig filmfysionomi, allt visserligen triviala faktorer men dock inte utan betydelse vid ett amerikanskt presidentval. Dessutom är han blott två år yngre än Garner, fastän ingen ännu tycks ha pekat på denna omständighet. Personligen är emellertid utrikesminister Hull en mycket charmerande man, alltigenom en gentleman från sydstaterna med alla de egenskaper, som höra till det

Utrikesminister Hull.

bästa hos denna typ. Jag skulle vilja hålla honom som den mest önskvärde av alla de personer, som för närvarande diskuteras inom de två partierna i samband med de stundande nomineringarna. Hull var en bemärkt medlem av representanternas hus under mer än tjugo års tid, innan han övergick till senaten, varifrån han kallades till att leda vår utrikespolitik. Under hela sin politiska karriär har han specialiserat sig på internationella ekonomiska problem, ett område inom vilket få män i något annat land torde vara sakkunnigare än han. Såsom utrikesminister har han gjort ett utomordentligt intryck både hemma och i utlandet samt icke minst i Syd- och Mellanamerika, där han bringat ur världen mycket av den tidigare misstron till den nordamerikanska kolossen och där Förenta Staternas ord nu tilldra sig mycken uppmärksamhet. Ehuru inte på något sätt en fullblods-Newdealare är han icke heller konservativ, och ur denna synpunkt skulle demokrater av alla schatteringar kunna samla sig kring honom med större enighet än kring någon annan tänkbar kandidat. Med hänsyn till det handelspolitiska program, som Hull hyllar och som åsyftar en successiv avveckling av hindren för det internationella varuutbytet, torde hans namn dock framkalla motstånd i vissa agrarläger. Hull hör vidare hemma i Tennessee, en sydstat som är så gott som säker för demokraterna och dessutom endast har ett relativt litet antal elektorsröster, och detta torde försämra hans utsikter. Å andra sidan är han förutvarande ordförande i demokraternas partistyreelse och torde därför kunna påräkna ett mycket starkt stöd av strängt partibundna kretsar.

Till slut må kanske bland demokraterna nämnas *Jesse Jones* från Texas och senator *Burton K. Wheeler* från Montana. Jones har under åtta år stått i spetsen för den betydelsefulla Reconstruction Finance Corporation och är en intim kännare av hela landets bank- och finansväsen. Som mycket välbärgad man inträdde han i det politiska livet först 1928, då han så gott som ensam verkade för att förlägga demokraternas nationalkonvent till Houston, Texas, och även lyckades att för första gången i vår moderna politiska historia få ett partikonvent förlagt till en sydstat. Jones skulle vara en mycket acceptabel kandidat för de flesta ansvarskännande demokratiska kretsar, och ehuru ej anhängare av New Deal skulle dock det faktum att han som en betydande administrativ kapacitet alltifrån begynnelsen haft att skaffa med New Deal troligen göra honom till en godtagbar kandidat även i Roosevelt närstående kretsar. Vad beträffar Wheeler står ingen som helst organisation som borgen för honom. Men demokratiska ledare på den liberala flygeln, som likväl inte äro några 100-procentiga New-Dealare, tro sig i senator Wheeler finna en god kandidat. Han har länge och utmärkt tjänat i överhuset och hans starka personlighet sätter honom i stånd att utan brott mot sin övertygelse mäta sig med andra ledande partimän. Särskilt rekommenderande för Wheeler är hans nitälskan för »det amerikanska systemet», styrelsesättets demokratiska och representativa anda. Till sina politiska åsikter är han strängt liberal — han har t. o. m. ansetts som en extrem liberal före New Deal — och 1924 föreslogs han av LaFollettes progressiva parti som kandidat till vicepresidentposten. Om läget för demokraterna skulle framtinga en ömsesidig anpassning av New-Dealare å ena sidan och de ortodoxa demokraterna å den andra, skulle Wheeler kunna bli en samlingskandidat; de förra skulle känna sig tillfredsställda av hans långa radikala bana och de senare skulle känna sig nöjda, därför att han var framsynt nog att föreslå att Roosevelts förslag till domstolsreform var dödfött i det amerikanska styrelsesättet. Han hade inte blott förmågan att förutse detta utan även modet att handla i enlighet därmed och var presidentens främste motståndare i denna fråga.

Trots denna översikt av demokraternas tänkbara presidentkandidater torde det inte tjäna mycket till att orda härom, innan presidenten tillkännagivit sina intentioner. Enligt min mening hade tidskriften *Common Sense* rätt, då den förra sommaren framhöll att New Deal består av tre element: en politisk personlighet, en krets benämnd »hjärntrusten» och en socialfilosofi. Demokraterna inse säkerligen, att av dessa tre endast den förste — Roosevelt — kan vinna röster. Hjärnor äro sällan populära hos massan. Socialfilosofin är alltjämt så vag — knappast mer än en tro på positivt statligt arbete för social välfärd — att den har föga dragningskraft. Frågeställningen är med andra ord denna: Om New Deal skall äga någon politisk betydelse efter 1940, är detta beroende på om Roosevelt uppställer sig och blir återvald. Med reservation för vad den internationella utvecklingen kan bära i sitt sköte, är hans återval endast möjligt på bekost-

nad av sammanhållningen inom det demokratiska partiet, vars splittning redan tycks vara lika svår och irreparabel som det republikanska partiets alltsedan trettio år tillbaka.

Om vi så övergå till republikanerna, är situationen knappast ljusare för dem. Från rent republikansk partiståndpunkt skulle det vara fördelaktigare att låta Roosevelt få en tredje period och hålla honom i karantän i Vita huset samt bedriva en lika effektiv opposition som partiet utvecklat sedan 1938. Republikanerna ha nämligen ingen ledare, som skulle kunna ernå mycket större makt som president än Franklin D. Roosevelt. Verkligt kallblodig republikansk visdom skulle låta Roosevelt fortsätta hän mot politisk senilitet, medan partiet i kongressen såsom hittills skulle medverka vid lagstiftningen, för vilka demokraterna så länge de äga majoritet i senaten sannolikt ändå inför folket skulle få bära hundhuvudet. En sådan politisk visdom tycks emellertid vara för intellektuell för att bli bestämmande, ty man kan inte förmoda att det nuvarande republikanska ledargalleriet, som är alltför passionerat och makthungrigt, skulle ha anlag för dylika beräkningar.

Liksom det demokratiska partiet just nu har det republikanska sedan några årtionden tillbaka haft två rivaliserande fraktioner. Detta förhållande har inte ändrats i dag. Sålunda har oppositionen som främsta stridsfråga att ta ståndpunkt till om det skall hålla fast vid en mer eller mindre traditionell konservatism eller om det skall söka en medelväg och öppna sin famn för den moderata liberalism, som partiets progressiva element redan hylla. Att återgå till att bli en reaktionär höger skulle enligt min mening blott betyda att partiets pengar åtginge till begravningskostnader. Ty om en republikansk kandidat försökte omvända landet i starkt accentuerad högerriktning skulle det amerikanska folket, så länge senaten vore demokratisk och så länge en förnygrad och kraftfullare Roosevelt stode utanför ämbetet men vädjade till opinionen, blott skriva slutet på det republikanska partiets historia. En republikansk centerpolitik återigen, som lutade mera åt klar progressism och ägnade sin valkampanj uteslutande åt att inhamra den hittillsvarande extravagansen och faran för statsskuldens stegring, skulle säkerligen vinna framgång här och var. Vid sidan av frågan om den politiska ideologi, som oppositionspartiet alltid ställes inför, har den internationella spänningen åvälvt republikanerna en inre partipolitisk tvistefråga, som de antingen snart måste likvidera eller taga upp vid primärvalen i vår. Två så framstående republikanska presidentkandidater som Vandenberg och Taft ha intagit motsatta ståndpunkter under debatterna om neutralitetslagen. Ledaren och biträdande ledaren för republikanernas grupp i senaten, McNary och Austin, ha på liknande sätt och t. o. m. än bittrare bekämpat varandra. Republikanerna hoppas, att de inrikes- och utrikespolitiska frågorna skola kunna hållas i sär hos folkmeningen och att en utjämning av tvistefrågorna i övrigt

Senator Vandenberg.

skall kunna ske under 1940 års kampanjer. Om detta visar sig omöjligt, torde läget för partiet bli kaotiskt.

Det som under tiden tilldrager sig det största intresset bland republikanerna är den personliga styrkan och attraktionskraften hos en handfull män, som för närvarande befinna sig i strålkastarljuset. Enär partiet tycks tro sig sitta inne med åtminstone en chans att välja president i november, har det nått den punkt, då det bedömer utsikterna med hänsyn till speciella kandidaters slagkraft. Man önskar en man, som kan kapitalisera det som anses vara »trenden», den organiska vägen bort från New Deal. Det skulle dessutom önska en man med en egen positiv, personlig dragningskraft. En presidentkandidat bör ha en nästan universon »appeal», men brister det, bör

han ändå äga en fond av popularitet i ett visst hänseende bland stora väljargrupper. Denna dragningskraft kan vara geografisk, i det att det kan erbjuda en direkt fördel att nominera en kandidat från en sådan »pivotal» stat som New York och Ohio, d. v. s. en stat där partierna äro ungefär lika starka och vars elektorstal är starkt nog att kunna bli utslagsgivande. Dragningskraften kan också bestå däri; att den nominerade kandidaten representerar en betydelsefull ekonomisk strömning. För närvarande sätter partiet sin lit till Arthur Vandenberg, Thomas Dewey, Robert Taft, Arthur Jones, Styles Bridges, Charles McNary och Owen Roberts.

När jag lämnade Förenta Staterna, hade senator *Vandenberg* utan all fråga tagit ledningen bland de republikanska kandidaterna. Han är 55 år gammal och har varit senator för Michigan sedan 1928. Han är en erkänd talare och åtnjuter ett visst anseende för sin bildning; han har sålunda utgivit ett par arbeten om Alexander Hamilton, den framstående politiske författaren från George Washingtons tid och unionens förste finansminister. Han har aldrig tvekat att uttala en politisk mening, och som hans åsikter sällan svänga för långt åt höger eller vänster från centeruppfattningen i ekonomiska frågor, har hans ställning stadigt stärkts och han är för närvarande sitt partis starkaste man i överhuset. Han har anpassat sig efter senatens bekanta »camaraderie», och han har visat att han med framgång kan bilda och leda en koalition av republikaner och anti-newdealarna bland demokraterna. Förespråkarna för Vandenberg hävda,

att han skulle kunna ernå ett gott samarbete med en senat, där majoriteten oundvikligen måste bli demokratisk. Och denna förmåga till samarbete med en så sammansatt senat är ganska oundgänglig för en republikansk president, som skulle väljas i november. Vandenberg's uppgift som president skulle — paradoxalt nog — bli att för- mäla sin vördnad för centralismens fader Alexander Hamilton med den motvilja mot centralisering av makten, som han tillägnat sig alltifrån New Deals tillkomst. Han har accepterat principen om samhälleligt ansvar för samhälllig välfärd, däri inbegripet sådana ny-

Thomas Dewey.

modigheter som sociallagstiftning, men han är misstänksam mot och förgrämd över New-Dealmetoderna. Han och Bacon, en förutvarande ledamot av representanternas hus för New York, bära ansvaret för republikanernas oppositionsstrategi under de senaste två åren, vilken mestadels varit mycket framgångsrik. Strategin har gått ut på att underkasta lagar och förslag en expertgranskning i syfte att så vitt möjligt fullkomna de delar därav, som kunna betraktas som sunda, men att stjälpå återstoden. Denna strategi har byggt på principen, att ett partibetonat frontangrepp mot alla New-Dealåtgärder utan konkreta motförslag vore värdelöst såväl från lagstiftare- som från partisynpunkt. Ehuru senatorn sålunda har visat utomordentligt stor politisk fallenhet och allra minst är en för presidentämbetet omöjlig Don-Quixotefigur, saknar han dock sannolikt något av vad man skulle kunna kalla »mass appeal», i det att han är en smula för värdig både i klädsel och som talare. Vidare ledde Vandenberg striden mot presidenten när det gällde neutralitetslagstiftningen och blev då besegrad. Om den isolationistiska opinionen skulle vinna ökad utbredning, komme Vandenberg logiskt att bli republikanernas kandidat, men om folkopinionen fortsätter att stödja Roosevelts synpunkter på utrikespolitiken, gjorde oppositionen rätt i att stanna för en annan man än Vandenberg.

Nyligen hållna »public opinion polls» tyckas placera *Thomas Dewey*, den unge och eldige distriktsåklagaren i New York, i täten för republikanernas »hopp», och den 1 december tillkännagav denne också att han eftersträvade kandidatur. Ehuru blott 37 år gammal är Dewey en första klassens begåvning, och han torde vara fullständigt i stånd både att förstå tidslägets krav och att på ett klart och verkkningsfullt sätt ge uttryck för sunda slutsatser. Han är en viril och elegant uppenbarelse med ett smittande leende, om vilket man t. o. m. sagt att det vore det bästa bland republikanska dignitärer

Senator Taft.

sedan Theodore Roosevelt. Hittills har han varit försiktig med att göra politiska uttalanden, men han har god tid att ta skadan igen under de närmaste månaderna. Det måste dock samtidigt tillstås, att Thomas Dewey har en kortare meritlista i fråga om offentlig tjänst än varje annan, som nominerats av något parti under mer än 40 års tid. Den erfarenhet från offentliga värv, som alla presidentkandidater under ett halvsekel haft men som Dewey saknar, anses vanligen så värdefull, att ingen bör få dispens därifrån, och denna brist utgör hans enda handikap. Å andra sidan tycka många att Deweys ungdom och oerfarenhet verkligen äro tillgångar; de anse nämligen att ett land, som snart bör vara redo att välja en ny poli-

tisk kurs, måste känna sympati för en kandidat, som icke kan direkt identifieras med någon av de existerande ekonomiska läroriktningarna utan som fritt och generöst kan ta ställning till olika meningar om den lämpliga stråten. Även om Dewey varit varsam i fråga om att dekretera politiska trossatser, är han icke desto mindre en nationell symbol för politiskt mod, såsom New York Times nyligen uttryckte saken.

Robert Taft har även tillkännagivit sin kandidatur. Han är son till den förre presidenten, 50 år gammal och sitter nu — som representant för Ohio — sin första period i senaten. För två år sedan var han knappast känd utom sin bygd, men sedan han utkämpat en energisk valstrid i 87 distrikt och därvid med stor majoritet besegrat senator Bulkley trots att Roosevelt höll denne om ryggen, såg den politiska tipstjänsten genast i Taft en löftesrik startande i 1940 års »sweepstakes». Att han hör hemma i Ohio väger tungt till hans favör, synnerligast som av tolv republikanska presidenter icke mindre än hälften haft hemortsrätt i denna stat. Ohio är en »pivotal» stat; den har många elektorsröster, dess befolkning är ganska jämnt delad mellan jordbruk och industri, och det finnes en tendens att röstningen i Ohio är symptomatisk för Middle West i övrigt, vars röster äro nödvändiga för republikanerna om deras kandidat skall kunna tänkas bli vald till president. Taft är ortodox konservativ och arvtagare till ett namn, som identifieras med det säkra och sunda (»safe and sane») i amerikansk politik. För att vara blott nybörjare har han gjort en ovanligt framstående insats i överhuset, och under en serie radiodebatter i våras och somras gjorde han sig fördelaktigt be-

kant i hela landet. Även om jag personligen lutar åt den uppfattningen, att hans yngre broder, mycket känd som ledare för staden Cincinnati's mönsterstyrelse, är den dugligare av de två sönerna till en begåvad fader, så var senator Taft dock primus i sin klass vid Yales universitet, nådde samma utmärkelse när han tog sin grad vid Harvard's juridiska fakultet och avlade sedan sina praktiska juridiska prov med högsta vitsord i Ohio. Han måste anses som en allvarlig aspirant vid republikanernas nominering, men liksom Dewey skulle han bli en bättre kandidat om fyra eller åtta år.

H. Styles Bridges är senator från New Hampshire och förutvarande guvernör där. Nu 42 år gammal gjorde han sitt inträde i politiken som jordbruksexpert, och han vill gärna betraktas som farmarnas vän. Precis såsom Taft har han i senaten trätt i förgrunden mycket snabbt och anses redan såsom en av ledarna där, trots sin ungdom och trots att han nyligen invalts. Han hör emellertid hemma i en liten och traditionell republikansk delstat, varför hans utsikter vid partiets nominering äro små. Han bör i alla fall ägnas uppmärksamhet i framtiden och kan även tänkas ha chanser redan nu när det gäller kandidaturen för vicepresidentposten.

Ifall republikanerna skulle finna det önskvärt att speciellt appellera till farmarnas röster, torde *Charles McNary* från Oregon böra tas med i beräkningen. Trots den jämförelsevis fåtaliga befolkningen i den del av landet, från vilken han härstammar, skulle Oregonsenatorn säkerligen på konventet kunna påräkna ett starkare stöd från jordbruksbygderna än varje annan aspirant. Han kommer otvivelaktigt att vinna understöd från hela den representation, som republikanerna i Pacific northwest sända till konventet, och det kan nämnas att så framstående jordbruksledare som senatorerna Nye och Capper äro aktivt verksamma för hans namn. McNary, som är 65 år gammal, har företrätt sin stat i senaten allt sedan 1917 och han har fungerat som minoritetens ledare där under de sista nio åren, ehuru Vandenberg kommit i åtnjutande av mycket större publicitet. När Roosevelt 1936 i Oregon samlade röster i förhållandet två till ett, överlevde McNary likväl den demokratiska strömkantringen och återvaldes som senator. I någon mån en insurgent har han ej sällan brutit mot ortodox republikansk doktrin. Han röstade sålunda för

Senator McNary.

Wagnerakten, för NRA och andra New-Dealåtgärder, och han har varit en ledande förfäktare i kongressen av unionens skyldighet att sörja för kraftverk och trafikleder i Pacific northwest. Alltsedan McNary arbetade för en välkänd jordbrukslag 1926 har han blivit uppmanad av skilda jordbruksorganisationer att söka presidenturen. Nu har han för första gången samtyckt till att kandidera, framhållande att huvudsyftet är att påkalla en bättre värdesättning av jordbrukarnas problem inom det republikanska partiet.

Owen J. Roberts är adjungerad i högsta domstolen. Republikan till sin åskådning och utnämnd av Hoover har han icke desto mindre tillräckligt ofta förenat sig med s. k. liberaler för att ha blivit ett frågetecken i vårt högsta tribunal. Han är i fråga om begåvning och framträdande »a man of distinction» och skulle bli en utmärkt kandidat, trots att detsamma som ovan sagts om »Justice» Douglas och demokraterna kan tillämpas på honom. Roberts graderades med summa cum laude vid Pennsylvaniauniversitetets juridiska fakultet, och före inträdet i domstolen tjänstgjorde han vid denna högskola under tjugu år. Han har också meriter från »public service» före sin befordran till högsta domstolen. Han har ett fantastiskt minne — sålunda föredrog han 1936 utantill domstolens motivering i det nu berömda utslag, varmed AAA nullifierades. Utslaget hade en längd av 6,000 ord, det låg framför honom i en prydlig utskrift, men han läste det inte utan reciterade det och reciterade det ordagrant. Om han skulle lämna domstolen på samma sätt som Charles Evans Hughes gjorde 1916 och uppställas som republikanernas kandidat, skulle han enligt min mening bli den starkaste man, som partiet kunde presentera. Att han kommer från Pennsylvania, en strategiskt viktig stat med 36 elektorsröster, är också ett stort plus för honom.

Pennsylvanias nuvarande guvernör *Arthur James* har även nämnts i det republikanska partiets inre cirklar. Han är en veteran inom delstatspolitiken och en trogen partiman. Såsom ultrakonservativ borde han röna en viss uppmärksamhet i de cirklar, som dominerade det republikanska partiet före 1928 och vilka fortfarande kontrollera vissa delar av vårt land. Nominerandet av en kandidat av denna typ skulle emellertid innebära att det republikanska partiet hade ingenting lärt och vore oförmöget att någonting lära av vad som inträffat under det sista decenniet. Med all sannolikhet skulle resultatet endast bli en ny svepande seger för demokraterna samt den fullständiga reorganisationen av republikanerna.

Just som detta har skrivits dyker återigen *Herbert Hoovers* namn upp i tidningarna, vår ende nu levande expresident, som intagit en ledande ställning i strävan att ge materiellt bistånd åt det olyckliga Finland, ett arbete som återför Hoover till hans stora humanitära verk under den tidigare efterkrigsperioden. Det råder icke tvivel om att han nu skulle önska en upprättelse för sitt snöpliga nederlag mot Roosevelt 1932, men utsikterna för honom att komma i den belägenheten äro praktiskt taget lika med noll. Herbert Hoover befinner sig i en besynnerlig situation. Enligt min mening är han

alltjämt den mest insiktsfulle bland amerikanska politiker. Hans anseende har växt sedan han lämnat Vita huset vid depressionens djupaste vågdal våren 1933, och han är nu en »äldre statsman» med ett stort och troget anhang. Expressidenten är mycket eftersökt för offentliga tillställningar, och hans uttalanden under de sista fem åren ha burits av en anmärkningsvärd strävan att sakligt upplysa och råda landet om den rätta politiska kursen. Ingen har bättre än han fastslagit de fundamentala olikheterna mellan vad man kanske skulle kunna kalla äkta liberalism i statsstyrelsen i motsättning till den autoritära utveckling, som är så utbredd och högmodern uti världen i våra dagar. Men ändock kan han knappast tänkas försöka en politisk comeback. Det är en av olyckorna i det amerikanska partisystemet, att sådana män som Hoover och hans mycket duglige motståndare vid 1928 års presidentval Al Smith icke kunna finna någon roll på vår aktiva politiska scen. Vilket deras politiska öde än skulle ha blivit, äro de alltför kunniga och alltför skickliga för att förbli blott privatmänniskor. Detsamma gäller även om Franklin D. Roosevelt ifall han i början av 1941 drar sig tillbaka.

Som ett slags sammanfattning vill jag göra en slutlig iakttagelse. För femtio år sedan publicerade James Bryce, den berömdaste av de utländska skriftställare, som skildrat författningsslivet i Förenta Staterna, sitt monumentala arbete *American Commonwealth*¹, vilket man ännu i dag kan läsa med god behållning. I denna volym har han ett kapitel, betitlat: »Varför väljas icke stora män till presidenter?» — ett kapitel som alltjämt citeras både hemma och i utlandet för att bevisa tesen. Av framställningen här ovan kan det synas, som om samma anmärkning troligtvis även skulle kunna riktas mot de flesta om inte alla av de nu aktuella kandidatnamnen. Alltför ofta utöva dessutom mycket triviala faktorer inflytande på valet av kandidater och presidenter. Men om vi i dag se oss runt om i Europa och världen, kan inte samma anmärkning framställas i de flesta länder? Hur många av nu ledande personer äro verkligen betydande män? Hur ofta har inte bara tillfälligheten möjliggjort deras politiska karriär! Vad som ofta förbises och vad jag här vill säga är att presidenter och presidentkandidater i Förenta Staterna under de sista femtio åren inte i något avseende i allmänhet varit »dark horses»; inte heller ha de varit personer utan erfarenheter, innan de nått vårt högsta ämbete eller blivit påtänkta för detta.

President Franklin D. Roosevelt hade varit guvernör i landets största stat, medlem av dess lagstiftande församling och biträdande sjöminister i unionen. Herbert Hoover hade tjänat åtta år i kabinettet och innehade under världskriget den synnerligen viktiga posten som

¹ Med anledning av 50-årsminnet av första upplagan av detta verk har nyligen utgivits ett arbete, »*American Commonwealth, Fiftieth Anniversary*» (Macmillan 1939), redigerat av *Robert C. Brooks* och innehållande ett antal uppsatser, vari Bryce's synpunkter granskas med hänsyn till den efterföljande utvecklingen.

Eric Cyril Bellquist

»Food Administrator» eller livsmedelsdiktator. Calvin Coolidge hade varit guvernör i Massachusetts och tillbringat praktiskt taget hela sitt liv som mogen man i denna stats lagstiftande församling. Warren Harding hade varit senator, viceguvernör i Ohio och medlem av denna delstats parlament. Woodrow Wilson hade varit en ovanligt framstående universitetsprofessor och universitetsrektor samt guvernör i New Jersey. W. H. Taft hade varit medlem av Theodore Roosevelts kabinett under fyra år, generalguvernör på Filippinerna, distriktsdomare och statsåklagare. Theodore Roosevelt hade varit guvernör i New York, biträdande sjöminister, medlem av New Yorks parlament och vicepresident i Förenta Staterna. William McKinley hade länge varit kongressmedlem och två gånger guvernör i Ohio. Grover Cleveland hade varit borgmästare i Buffalo och guvernör i New York o. s. v.

Under samma period hade alla de presidentkandidater, som föllö igenom, haft en liknande förutbildning. Alfred Landon var en framgångsrik guvernör i Kansas. Al Smith styrde New York som guvernör under tre perioder och tillhörde länge dess parlament. John W. Davis hade tillbringat åtskilliga perioder i kongressen och hade fungerat som unionens högste åklagare. James W. Cox hade under tre perioder suttit som guvernör i Ohio och hade likaledes tillhört kongressen. Charles E. Hughes hade varit guvernör i New York och domare i unionens högsta domstol. William Jennings Bryan hade varit ledamot av kongressen o. s. v.

Kort sagt: våra amerikanska presidenter och presidentkandidater ha ingalunda som regel varit okunniga och okända män. Några ha varit dugligare och starkare än andra, men ingen har fullständigt saknat kvalifikationer för det ämbete, som de beklätt eller velat bekläda. Deras erfarenhet och insikter kunna ha varit annorledes beskaffade än man vill fordra av en premierminister i England eller en statsminister i Sverige. Men det finns intet skäl att undervärdera dem. Som allmän regel torde det kunna sägas, att det utbildats en typ som är särskilt gångbar när det gäller att få en president. Enligt amerikansk uppfattning innesluter regerandet — unionens eller delstaternas — en exekutiv, d. v. s. en president eller en guvernör; och en lagstiftande församling, d. v. s. unionskongressen eller ett delstatsparlament. Ett framgångsrikt regerande fordrar att dessa båda organ förstå varandras rättigheter och lätt kunna samarbeta. Därför är det önskvärt att en president antingen skall ha varit en delstatsguvernör eller också gjort erfarenheter såsom medlem av kongressen eller ett delstatsparlament. Med tanke på viscount Bryce — för vilken jag naturligtvis har den allra största högaktning — må det slutligen även sägas, att lika sant som det är att stora män inte ofta väljas till presidenter, lika sant är det att utmärkta ledaregenskaper ibland ha utvecklats efter valet — visserligen inte alltid, men åtminstone ibland.